

CHƯƠNG MƯỜI SÁU: PHÒNG CHỨA BÍ MẬT

Vào bữa điểm tâm sáng hôm sau, Ron cay đắng nói:

- Hồi tụi mình luyện thuốc Đa dịch, tụi mình lê la hết giờ ngày giờ trong nhà vệ sinh nữ, mà con ma khóc nhè thì chỉ cách tụi mình ba buồng tắm chứ mấy, lẽ ra lúc đó tụi mình đã có thể hỏi chị ấy... chứ bây giờ...

Bây giờ muốn gặp con ma khóc nhè Myrtle cũng gian nan hiểm nghèo không thua chuyện đi tìm những con quái nhền nhện. Làm sao trốn được các giáo sư một lúc đủ lâu để lên vô nhà vệ sinh nữ, (nhà vệ sinh nữ nhé), đã vậy cái nhà vệ sinh nữ ấy lại nằm kế bên cái hiện trường đã xảy ra cuộc tấn công đầu tiên. Nghe ra không có kế nào có vẻ khả thi cả.

Nhưng trong tiết học đầu tiên của buổi học hôm ấy, vào giờ Biển, một vấn đề nảy sinh đã đánh văng khỏi đầu óc bọn trẻ mọi ám ảnh của Phòng chứa Bí mật. Lần đầu tiên trong vòng nhiều tuần lễ nay, bọn trẻ có một mối lo lớn hơn mối lo về quái vật trong Phòng chứa Bí mật. Ấy là giáo sư McGonagall, sau khi vào học được mười phút, thông báo cho bọn trẻ biết về lịch thi. Kỳ thi sẽ bắt đầu vào đầu tháng sáu, nếu tính từ lúc ra thông báo thì chỉ còn đúng một tuần lễ nữa.

Vừa nghe xong, Seamus rú lên:

- Thi hả? Tụi mình vẫn còn phải thi nữa hả?

Có một tiếng nổ lớn đằng sau Harry, vì cây đũa phép của Neville tuột rớt xuống làm tiêu một cái chân bàn. Giáo sư McGonagall lập tức dùng cây đũa phép của mình hô biến cho cái chân bàn tái hiện ra. Xong giáo sư quay lại phía Seamus, nghiêm nghị, lạnh lùng bảo:

- Toàn bộ lý do khiến nhà trường vẫn phải hoạt động trong những ngày này, chính là để cho các trò được học hành chu đáo. Vì vậy những kỳ thi vẫn diễn ra như bình thường, và cô tin rằng tất cả các trò đều sẽ cố gắng học hành chăm chỉ.

Học hành chăm chỉ! Harry không thể nào nghĩ ra là vẫn phải thi cử khi mà lâu đài đang ở trong tình cảnh như vậy.

Khắp phòng dậy lên tiếng rì rầm phản đối khiến giáo sư McGonagall càng thêm cau kỉnh một cách rầu rĩ:

- Chỉ thị của giáo sư Dumbledore là cố hết sức giữ cho trường chúng ta vẫn hoạt động bình thường. Và, có lẽ cô cũng không cần phải nói ra, điều đó có nghĩa là phải bảo đảm được chất lượng học tập trong niên học này của các trò, xem các trò tiếp thu được bao nhiêu.

Harry ngó xuống hai con thỏ trắng mà nó có nhiệm vụ biến thành hai chiếc dép. Nó đã học hành được bao nhiêu trong niên học này, tính đến nay? Kiến thức của nó thật không đủ xài được cho một kỳ thi.

Vẻ mặt của Ron còn thê thảm hơn cả Harry. Trông mặt Ron thì cứ như thể nó vừa nhận được lệnh đi vô khu Rừng Cấm mà sống vậy.

Ron giơ cây đũa phép te tua của mình lên mà hỏi Harry:

- Bỏ có thể nào tưởng tượng ra được là mình sẽ thi bài phép thuật với cây đũa phép này không?

Cây đũa phép bắt đầu huýt sáo véo von.

Ba ngày trước kỳ thi thứ nhất, giáo sư McGonagall lại đưa ra một thông báo khác ở bữa điểm tâm. Giáo sư vừa nói:

- Cô có một tin tốt lành...

... thì cả sảnh đường, thay vì im lặng, đã vội nhao nhao lên:

- Thầy Dumbledore trở về!

Một cô bé bên nhà Ravenclaw thét lên:

- Đã bắt được Người kế vị Slytherin!

Còn Wood thì gầm như sấm nổ:

- Tiếp tục các trận thi đấu Quidditch!

Khi sự huyền ảo lắng xuống, giáo sư McGonagall nói:

- Giáo sư Sprout đã báo cho cô biết là nhân sâm nay đã đủ trưởng thành để thu hoạch và chế biến. Đêm nay, chúng ta có thể hồi sinh những người đã bị hóa đá. Cô khỏi cần nói chắc các con cũng hiểu, là một trong những người bị hóa đá ấy có thể sẽ nói cho chúng ta biết ai, hay cái gì, đã tấn công họ. Cô hy vọng khi niên học kinh khủng này kết thúc thì thủ phạm đã bị bắt rồi.

Tức thì nổ ra một trận hoan hô ầm ĩ. Harry ngó qua bên bàn ăn nhà Slytherin thấy Draco Malfoy chẳng thèm hưởng ứng cuộc reo mừng này, và Harry không hề lấy đó làm lạ. Tuy nhiên Ron tỏ ra vui hơn mấy ngày qua. Nó nói nhỏ với Harry:

- Vậy là tụi mình cũng khỏi cần phải hỏi thăm con ma khóc nè Myrtle làm gì há? Có lẽ Hermione sẽ có đủ mọi câu trả lời khi bạn ấy tỉnh lại. Chà, để rồi bồ coi, cô nàng sẽ điên tiết sốt vó lên khi biết chỉ còn ba ngày nữa là bắt đầu thi. Suốt thời gian qua Hermione có được học hành gì đâu. Thà để cho Hermione cứ hóa đá còn hơn hồi sinh cô nàng trong lúc này. Cứ đợi thi xong rồi hẵng hồi sinh Hermione có phải là hay hơn không?

Vừa lúc đó, cô bé Ginny đến ngồi bên cạnh Ron. Trông cô bé hết sức căng thẳng, lo âu. Harry để ý thấy hai bàn tay cô bé đặt trên đùi một cứ vịn vịn nhau một cách khổ sở.

“Có chuyện gì vậy?”

Ron vừa múc thêm cháo vô đĩa của mình vừa hỏi em gái:

- Có chuyện gì vậy?

Ginny không nói gì, nhưng liếc lên ngó xuống dãy bàn ăn của nhà Gryffindor với nét mặt sợ sệt gợi Harry nhớ đến một người, nhưng nó không thể nghĩ ra là người nào. Ron vẫn ngó em gái, bảo:

- Cứ nói ra đi.

Bỗng nhiên Harry sực nghĩ ra Ginny giống ai. Cô bé lắc lư trên chiếc ghế của mình, trông y chang Dobby khi con gia tinh này sắp sửa tiết lộ điều bí mật bị cấm đoán.

Ginny cẩn thận tránh không ngược nhìn Harry, lầm bầm nói:

- Em phải nói với anh một điều.

Harry hỏi:

- Điều gì vậy?

Ginny có vẻ như đang đắn đo lựa chọn từ ngữ. Ron sốt ruột hỏi dồn:

- Chuyện gì?

Ginny há miệng nói, nhưng chẳng thốt ra được tiếng nào. Harry chồm tới trước, nói nhỏ để cho chỉ có Ron và Ginny là nghe được:

- Có phải chuyện liên quan đến Phòng chứa Bí mật không? Em thấy cái gì đó phải không? Có ai đó đã hành động quá gở hả?

Ginny hít sâu một hơi và đúng lúc cô bé sắp bắt đầu nói thì Huynh trưởng Percy xuất hiện, trông mệt mỏi xanh xao hết sức:

- Nếu em đã ăn xong thì nhường chỗ cho anh, Ginny à. Anh đang đói chết được đây. Anh vừa mới xong ca trực tuần tra canh phòng ban đêm.

Ginny nhảy bắn ra khỏi ghế như thể bị điện giật. Cô bé nhìn trộm Percy với ánh mắt hoảng sợ, né tránh, và lỉnh nhanh đi chỗ khác. Percy ngồi xuống, thò tay với lấy cái bình trà đặt giữa bàn.

Ron tức tối nói:

- Anh Percy! Ginny sắp sửa nói cho tụi em biết một chuyện quan trọng.

Percy vừa hớp nửa ngụm trà thì ngừng lại như bị mắc nghẹn. Anh húng hắng ho:

- Chuyện bá láp gì hả?

- Em vừa mới hỏi nó là nó có thấy cái gì bất thường không, và nó sắp sửa nói thì...

- Ôai, cái chuyện đó hả, chẳng có dính dáng gì tới Phòng chứa Bí mật hết.

Percy gạt phắt đi. Ron nhướn lông mày hỏi:

- Làm sao anh biết?

- À, ờ... em phải biết là hôm nọ Ginny... ờ... tình cờ bắt gặp anh đang... đang... mà thôi, đừng bận tâm chuyện đó nữa, vấn đề là nó bắt gặp anh đang làm một chuyện mà anh, ờ..., anh nhờ nó giữ kín giùm, đừng có nói lung tung cho mọi người biết. Anh phải công nhận là Ginny rất kín miệng, biết giữ lời. Mà thực ra thì cũng không có gì, thực ra thì anh nên...

Percy có vẻ khổ sở hết sức, Harry chưa bao giờ thấy anh tỏ ra như vậy.

Ron toét miệng cười, gạn hỏi:

- Lúc đó anh bị bắt gặp đang làm gì hả anh Percy? Nói đi mà, tụi em không cười anh đâu.

Percy cũng không thêm cười:

- Harry, đưa dùm anh mấy ổ bánh mì. Anh sắp chết vì đói rồi.

Harry vẫn biết là không cần tới sự tham gia của tụi nó thì toàn bộ bí mật về những chuyện xảy ra trong lâu đài cũng vẫn có thể được phanh phui. Tuy nhiên, nếu có cơ hội để trò chuyện với con ma khóc nhè Myrtle thì nó sẽ quyết không bỏ qua. Vì nó khoái biết chừng nào khi cơ hội đó bỗng nảy ra, vào giữa buổi sáng, khi tụi nó đang được thầy Lockhart lừa sang phòng học môn Lịch sử Pháp thuật.

Thầy Lockhart lâu nay cứ mỗi lần bảo đảm với tụi nhỏ là mọi nguy hiểm đã qua, thì y như ngay sau đó một tai họa khác xảy ra ngay, như thể để phủ nhận lời thầy. Lần này thầy cũng hết sức hăng hái cam đoan là không còn gì đáng lo sợ nữa, chuyện hộ tống bọn học trò đi trong hành lang đến các lớp học là chuyện không cần thiết chút nào, có lẽ tại thầy đã phải thức nhiều đêm để tuần tra canh gác trên tầng lầu thứ tư.

Khi lừa bọn học trò quẹo qua một khúc quanh, thầy Lockhart nói:

- Hãy ghi nhớ lời của ta để nghiệm xem có đúng hay không nhé. Những lời đầu tiên mà những kẻ đã bị hóa đá sẽ nói ra khi tỉnh lại là: "Chính lão Hagrid là thủ phạm". Thành thực mà nói, ta không tán thành giáo sư McGonagall lắm về những biện pháp an ninh không cần thiết này.

Harry vọt miệng nói:

- Con đồng ý với thầy.

Ron kinh ngạc đến nỗi làm rớt luôn cuốn sách đang cầm trên tay.

Thầy Lockhart hòa nhã nói:

- Cám ơn, Harry.

Lúc đó họ phải đứng lại chờ cho một hàng dài học sinh bên dài Hufflepuff đi ngang qua. Thầy Lockhart nói với vẻ độ lượng:

- Ta chỉ muốn nói là các thầy cô giáo thực ra thì cũng đủ chuyện để làm rồi, không cần thêm chuyện đi lừa học sinh vô lớp và đứng canh gác suốt đêm nữa...

Ron đã hiểu ý của Harry nên đón bắt câu nói của thầy Lockhart ngay:

- Đúng vậy, thưa thầy. Hay là thầy cứ để tụi con lại đây. Chỉ còn có một hành lang nữa là tới rồi...

Thầy Lockhart nói:

- Ron à, trò biết đấy, ta nghĩ ta nên làm như vậy. Thực tình ta cũng phải đi chuẩn bị cho buổi dạy kế tiếp của ta.

Thế là thầy vội vã đi mất.

Ron khịt mũi, nói nhỏ:

- Chuẩn bị cho buổi dạy kế tiếp! Thầy đi cuộn tóc thì có!

Dù sao thì Ron và Harry cũng có được cơ hội tách ra khỏi đám học sinh nhà Gryffindor đang đi phía trước, lỉnh ra sau và vọt qua một lối nhỏ, vội vàng hướng về buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle.

Hai đứa đang hí hửng tán tụng nhau về sự thành công của âm mưu này, thì:

- Harry! Ron! Các con làm gì ở đây?

Chính là giáo sư McGonagall. Hai làn môi của cô mím lại mỏng dính chưa từng thấy.

Ron lúng ba lúng búng:

- Tụi con... ư... a... tụi con... Tụi con định đi... ư... a... đi gặp a... ơ...

Harry nhanh trí bổ sung ngay:

- Hermione.

Cả Ron và giáo sư McGonagall đều nhìn Harry. Nó khoè chân Ron một cái, rồi vội nói tiếp:

- Thưa cô, lâu lắm rồi tụi con không được gặp Hermione. Tụi con tính đi... ơ... lên vô bệnh thất, để nói cho Hermione biết là nhân sâm đã gần dùng được rồi và bảo Hermione ơ... cứ yên tâm, đừng lo sợ nữa...

Giáo sư McGonagall vẫn nhìn Harry chăm chăm, khiến nó tin là chỉ một tích tắc nữa là bà sẽ bùng nổ. Nhưng khi bà cất tiếng nói, thì giọng bà khàn khàn một cách lạ lùng:

- Dĩ nhiên...

Harry và Ron kinh ngạc nhìn giọt nước mắt lấp lánh ở khóe mắt của giáo sư McGonagall. Bà nói tiếp:

- Dĩ nhiên là cô hiểu điều này, bạn bè bị nạn như vậy thì thật là một thử thách lớn... Cô hiểu chứ. Ừ, Harry à, dĩ nhiên con được phép đến thăm Hermione. Cô sẽ báo lại cho giáo sư Binns biết là con đi đâu. Nhớ nói với bà Pomfrey là cô đã cho phép.

Khi Harry và Ron bước đi, hai đứa vẫn còn chưa tin được là tụi nó lại thoát được một phen cấm túc nữa. Quẹo qua góc tường, tụi nó còn nghe rõ tiếng sụt xịt mũi của giáo sư McGonagall.

Ron nhiệt thành nói:

- Quả là câu chuyện hay nhất mà bồ bịa ra được đấy.

Nhưng tụi nó cũng không thể nào không ghé bệnh thất nói với bà Pomfrey là giáo sư McGonagall đã đặc ân cho phép tụi nó đến thăm Hermione.

Bà Pomfrey cho tụi nó vô một cách bất đắc dĩ. Bà nói:

- Nói chuyện với người bị hóa đá thì có ý nghĩa quái gì kia chứ?

Phải đến khi ngồi xuống bên cạnh Hermione, hai đứa mới phải công nhận là nhận xét của bà Pomfrey quả là chí lý. Rõ ràng là chẳng có chút xíu dấu hiệu gì cho thấy Hermione biết rằng mình đang có bạn đến thăm, hoặc hiểu được tí nào những lời động viên an ủi ân cần của tụi nó lải nhải bên cạnh giường.

Nhìn vẻ mặt bất động vô hồn của Hermione, Ron buồn sâu sắc:

- Mình tự hỏi liệu Hermione có nhìn thấy ai tấn công mình không? Bởi vì nếu kẻ đó len lén đột nhập chẳng hạn, thì ai mà biết được đó là ai chứ?

Nhưng lúc đó Harry không nhìn gương mặt Hermione. Nó lại chú ý đến bàn tay phải của bé. Bàn tay nắm chặt đặt trên chần đắp ngang mình. Khi Harry cúi xuống gần hơn, nó nhìn thấy một miếng giấy bị vò trong bàn tay nắm chặt của Hermione.

Nhìn quanh để biết chắc bà Pomfrey không có mặt lúc đó, Harry chỉ cho Ron xem.

Ron thì thầm:

- Tìm cách lấy nó ra coi.

Nó kéo cái ghế để che chắn cho Harry khuất tầm nhìn của bà Pomfrey.

Đó là một trang sách xé ra từ một cuốn sách rất cũ trong thư viện.

Công việc cũng không phải dễ. Bàn tay của Hermione nắm chặt tờ giấy đến nỗi Harry e là mình đến phải xé tờ giấy mất. Trong khi Ron bận canh gác, Harry loay hoay cạy cục suốt mấy phút căng thẳng mới gỡ được mẫu giấy ra.

Đó là một trang sách xé ra từ một cuốn sách rất cũ trong thư viện. Harry hăm hở vuốt cho tờ giấy thẳng ra và cùng Ron cúi sát xuống đọc:

Trong số những ác thú và quái vật đáng sợ đi lang thang trên mảnh đất của chúng ta, không có con nào lạ lùng hơn và nguy hiểm hơn con Basilisk [(Tử Xà – basilisk là con rắn có cái nhìn và hơi thở chết người trong truyện thần thoại)], còn được gọi là Tử Xà. Con rắn này có thể sống đến nhiều trăm năm, và đạt tới kích thước lớn kinh hồn. Nó được phôi thai trong một cái trứng gà, nhưng được một con cóc ấp nở ra. Phương cách giết người của nó thật kỳ lạ: ngoài những chiếc răng nanh có nọc độc chết người, tất cả những ai bắt gặp ánh mắt của Tử Xà, thì chỉ một cái nhìn cũng đủ chết ngay lập tức. Nhèn nhện thường trốn chạy trước khi Tử Xà xuất hiện, bởi vì đó là kẻ tử thù của chúng. Và Tử Xà thì chỉ bỏ chạy khi nghe tiếng gáy của gà trống, tiếng gà trống gáy là tai họa chí tử đối với Tử Xà.

Phía dưới những dòng chữ in này chỉ có vồn vẹn hai chữ viết tay mà Harry nhận ra ngay là chữ viết của Hermione. “Oáng nước”.

Như thế có ai đó vừa bật một ngọn đèn trong đầu Harry. Nó thở hỗn hển:

- Ron, đúng là đây rồi. Đây đúng là câu trả lời. Con quái vật trong Phòng chứa Bí mật chính là con Tử Xà. Một con rắn khổng lồ! Chính vì vậy mà mình nghe được tiếng nói bí mật

khắp lâu đài, trong khi không ai khác có thể nghe thấy. Đó là do mình có khả năng nghe hiểu được Xà ngữ.

Harry ngược nhìn những cái giường chung quanh võ lẽ dần:

- Tử Xà giết người bằng cách nhìn vào mắt họ, nhưng mấy người ở đây không ai chết – bởi vì không ai nhìn thẳng vào mắt nó. Colin nhìn nó qua ống kính máy chụp hình. Cái nhìn của Tử Xà đã đốt cháy tất cả phim trong máy chụp hình, còn Colin thì bị hóa đá. Còn Justin... Justin hẳn là nhìn thấy Tử Xà xuyên qua thân hình trong suốt của Nick Suýt Mất Đầu là kẻ lãnh đủ hiệu lực cái nhìn của Tử Xà, nhưng con ma đâu có thể chết thêm lần nữa... Còn Hermione và chị Huỳnh trưởng bên nhà Ravenclaw thì được phát hiện với một cái gương bên cạnh. Hẳn là Hermione đã nhận ra con quái vật chính là Tử Xà. Mình dám cá là Hermione ngay lập tức đã khuyên bảo người đầu tiên mà cô bé gặp là hãy dùng một cái gương soi để ngó chừng các góc tường trước khi đi qua. Và chị bên nhà Ravenclaw đã rút ra một cái gương soi... và...

Miệng Ron lại há hốc ra. Nó nôn nóng hỏi nhỏ:

- Còn Bà Noris?

Harry suy nghĩ một hồi, hình dung lại cảnh trí đêm Hội Ma. Nó nói chậm rãi:

- Nước... Sàn buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle lúc đó ngập nước. Mình đoán là Bà Noris chỉ nhìn thấy bóng phản chiếu...

Harry hăm hở dò theo tờ giấy trong tay. Càng đọc kỹ càng thấy rõ dần. Nó đọc to:

- ... tiếng gáy của gà trống là tai họa chí tử đối với Tử Xà. Hèn gì mấy con gà trống của bác Hagrid bị giết. Người kế vị Slytherin không muốn có con gà trống nào quanh quẩn gần lâu đài một khi Phòng chứa Bí mật được mở ra. Nhẹ nhàng thường trốn chạy trước khi Tử Xà xuất hiện! Hoàn toàn phù hợp!

Ron vẫn thắc mắc:

- Nhưng làm cách nào mà Tử Xà di chuyển quanh lâu đài được? Một con rắn khổng lồ... thì phải có ai đó thấy nó chứ?

Nhưng Harry đã chỉ vào hai chữ viết tay của Hermione ở cuối trang sách bị xé rời. Nó nói:

- Ống nước. Ống nước... Đúng rồi, Ron! Nó dùng hệ thống ống nước để di chuyển. mình nghe tiếng nói bí ẩn vang lên từ bên trong những bức tường.

Ron thỉnh thoảng chớp mắt Harry. Giọng nó khác hẳn:

- Lối vào Phòng chứa Bí mật! Hồng chừng là một cái buồng tắm! Hồng chừng nó ở ngay trong...

Harry tiếp lời:

- ... buồng tắm của con ma khóc nhè Myrtle!

Hai đứa ngồi trên ra đó, khó tin nổi chuyện đó, toàn thân trong tình trạng bị kích động mạnh. Harry nói:

- Điều này có nghĩa là mình không phải Xà Khẩu duy nhất trong trường Hogwarts. Người kế vị Slytherin cũng là một Xà Khẩu. Nhờ đó mà hắn điều khiển được Tử Xà.

Ron chớp mắt lia lịa:

- Bây giờ tụi mình làm sao đây? Tụi mình có nên đi gặp trực tiếp giáo sư McGonagall không?

Harry đứng phắt dậy:

- Đi! Tụi mình đi đến phòng giáo sư đi. Chắc mười phút nữa là cô có mặt ở đó. Gần tới giờ ra chơi rồi.

Cả hai đứa chạy băng băng xuống cầu thang. Để khỏi bị bắt gặp đang đi lêu bêu ngoài hành lang, Harry và Ron đi thẳng vô phòng giáo sư lúc đó chẳng có ai. Căn phòng này rộng lớn, tường đóng ván gỗ, đầy những bàn ghế gỗ sậm màu. Harry và Ron hồi hộp quá, không thể ngồi yên được, đành đi qua đi lại loanh quanh căn phòng.

Nhưng tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi không bao giờ vang lên.

Thay cho tiếng chuông là tiếng ủa giáo sư McGonagall, đã được pháp thuật hóa để tăng âm lên nhiều lần, đang vang dội trong khắp các hành lang:

- Tất cả học sinh trở về phòng ngủ của Nhà mình ngay. Tất cả các giáo sư, xin mời các vị trở về phòng giáo sư ngay lập tức.

Harry xoay mình để nhìn Ron trân trân:

- Chẳng lẽ lại là một cuộc tấn công nữa? Không lẽ đúng lúc này?

Ron kinh hãi hỏi:

- Tụi mình làm gì đây? Trở về phòng ngủ hả?

- Không.

Harry nhìn quanh. Bên trái có một cái tủ, thuộc loại quần áo xấu xí, mắc đầy những tấm áo choàng của các giáo sư. Nó bảo Ron:

- Vô đây. Để nghe coi có chuyện gì. Rồi mình sẽ thừa lại những gì tụi mình vừa biết được.

Hai đứa trốn vào tủ áo khoác, lắng nghe tiếng chân dồn dập của hàng trăm người đang bước phía trên đầu tụi nó. Và rồi cánh cửa phòng giáo sư mở ra. Giữa đám áo choàng bốc mùi mốc, hai đứa trở mắt nhìn các thầy cô đang lần lượt kéo vô phòng. Một số trông rất hoang mang, một số thì nét sợ hãi không giấu được trên gương mặt. Rồi giáo sư McGonagall bước vào. Giáo sư lên tiếng trong căn phòng hết sức yên lặng:

- Lại mới có một cuộc tấn công nữa xảy ra. Một học sinh đã bị quái vật bắt đem đi. Đem vô chính Phòng chứa Bí mật.

Giáo sư Flitwick kêu ré lên một tiếng hoảng sợ. Giáo sư Sprout thì giơ hai tay lên bùm miệng. Thầy Snape nắm chặt lưng ghế hỏi lại:

- Làm sao bà biết chắc như thế?

Giáo sư McGonagall đáp:

- Người kế vị Slytherin để lại một thông điệp nữa. Ngay phía dưới thông điệp thứ nhất. “Bộ xương của con bé sẽ vĩnh viễn nằm trong Phòng chứa Bí mật.”

Giáo sư McGonagall đã trắng bệch như tờ giấy trắng.

Giáo sư Flitwick òa khóc. Bà Hooch khụy chân ngã ngồi xuống một chiếc ghế. Bà hỏi:

- Trò nào vậy?

Giáo sư McGonagall đáp:

- Ginny Weasley.

Harry cảm nhận được Ron lặng lẽ ngã xuống đồng áo choàng, bên cạnh nó.

Giáo sư McGonagall nói:

- Chúng ta sẽ phải gọi tất cả học sinh về nhà vào ngày mai. Vậy là coi như trường Hogwarts chấm hết. Cụ Dumbledore luôn luôn nói...

Cánh cửa phòng giáo sư đột ngột mở ra. Trong một khoảnh khắc hy vọng hoang đường, Harry đã cầu cho người bước vào là cụ Dumbledore. Nhưng hóa ra là thầy Lockhart. Ông tươi cười:

- Ô, xin lỗi quý vị... Tôi chỉ chợp mắt một tý... Không biết tôi đã bỏ lỡ tiết mục gì rồi?

Ông thậm chí không để ý là những giáo sư khác đang nhìn ông với ánh mắt có thể nói là căm ghét. Thầy Snape bước tới trước:

- Thật đúng người đúng việc. Chính đây là cứu tinh! Ông Lockhart à, một nữ sinh đã bị quái vật bắt cóc rồi. Bắt đem về chính Phòng chứa Bí mật. Cuối cùng cơ hội trở tài của ông cũng đã đến rồi đó.

Thầy Lockhart thất thần sắc, người ngơ mẩn đều tái nhợt. Giáo sư Sprout bồi nhẹ thêm một câu nữa:

- Đúng đó, ông Lockhart. Chẳng phải tối hôm qua ông vừa mới nói là ông biết tổng tông tong lối vào Phòng chứa Bí mật là gì?

Thầy Lockhart lắp bắp:

- Tôi... ờ, tôi...

Giáo sư Flitwick nói to một cách cố ý:

- Phải rồi, chính ông đã nói với tôi là ông thừa biết rõ cái bí mật gì nằm bên trong Phòng chứa Bí mật, đúng không?

- T... t... ôi... có nói hả? T... t... ôi... hổng nhớ.

Thầy Snape khẳng định:

- Tôi còn nhớ chắc chắn là ông nói ông rất tiếc đã không có dịp trừng trị con quái vật trước khi lão Hagrid bị bắt. Chẳng phải chính ông đã nói là toàn bộ chuyện này thiệt là lộn xộn, lẽ ra ngay từ đầu nếu người ta cho ông được do hành động thì tình hình đâu đến nỗi này, phải không?

Thầy Lockhart mở to mắt nhìn những gương mặt nặng nề như đeo đá của đồng nghiệp ngồi chung quanh. Ông cố gắng phân bua:

- T... t... ôi... tôi thực sự thì... Quý vị hiểu lầm tôi rồi...

Giáo sư McGonagall nói:

- Thôi thì chúng tôi giao phó hết cho ông vậy, ông Lockhart à. Tối nay là thời điểm tốt nhất để làm chuyện đó. Chúng tôi sẽ đảm bảo là không ai cản trở hay dây dưa gì đến công việc mà ông sẽ làm đâu. Ông cứ tha hồ mà một mình tự quản với con quái vật. Rốt cuộc, ông được toàn quyền tự do hành động rồi đấy nhé.

Thầy Lockhart khấn khoản nhìn quanh một cách tuyệt vọng nhưng không ai có vẻ muốn cứu ông cả. Trông thầy Lockhart bây giờ không còn cái vẻ đẹp trai cao sang nữa. Mái tóc run lập cập, và vì thiếu vắng nụ cười đầy răng thường ngày, trông thầy rõ ra là một kẻ yếu ớt, trệu trạo.

Thầy gượng nói:

- Th... thôi... được... T... tôi sẽ... tôi sẽ về văn phòng của tôi để... chuẩn bị...

Nói rồi ông bỏ đi ngay.

Giáo sư McGonagall đã bắt đầu nóng mũi lên, bảo:

- Tốt rồi, có như vậy thì ông ta mới bớt làm vướng chân chúng ta. Bây giờ giáo viên chủ nhiệm các nhà phải đi giải thích cho học sinh của mình biết chuyện gì đã xảy ra. Bảo cho các trò ấy biết việc đầu tiên phải làm vào sáng hôm sau là lên tàu Tốc Hành Hogwarts về nhà. Xin tất cả các giáo viên còn lại lưu ý: phải đảm bảo là không có học sinh nào trốn khỏi phòng ngủ vào lúc này.

Các giáo sư đồng loạt đứng dậy, và từng người một lặng lẽ bước đi.

Ngày hôm đó có lẽ là ngày tồi tệ nhất trong cả cuộc đời của Harry. Nó ngồi bên cạnh Ron, Fred, và George trong một góc phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor mà không thể nói được một lời nào với nhau. Percy không có mặt trong phòng. Anh đã đi gửi cú cho ông bà Weasley rồi tự giam mình trong phòng ngủ.

Buổi trưa hôm ấy trôi đi một cách chậm chạp chưa từng thấy. Và phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor chưa bao giờ trông đông đúc như thế mà lại im lìm thế. Khi mặt trời sắp lặn, Fred và George không thể nào chịu đựng cảnh ngồi như thế lâu hơn được nữa, đã bỏ về phòng ngủ.

Bấy giờ Ron mới mở miệng, lần đầu tiên kể từ lúc hai đứa trốn trong tủ áo khoác của các giáo sư:

- Ginny có biết điều gì đó, Harry à. Chính vì vậy mà nó bị bắt đi. Điều nó biết không phải là một chuyện vớ vẩn nào đó của anh Percy đâu. Chắc chắn là nó đã phát hiện ra điều gì đó về Phòng chứa Bí mật. Đó mới là lý do tại sao nó bị...

Ron dụi mắt mình lia lịa, nói thêm:

- Nghĩ coi, chỉ còn lý do đó thôi, tại nó mang dòng máu phù thủy thuần chủng cơ mà...

Harry nhìn thấy mặt trời đang lặn, đỏ au như máu, từ từ lún xuống đường chân trời. Thiệt tình nó chưa bao giờ cảm thấy khổ sở như bây giờ. Giá mà tụi nó có thể làm được điều gì đó. Bất cứ điều gì.

Ron chợt nói:

- Harry, bồ nghĩ coi có chút hy vọng nào là Ginny còn sống sót không?... Bồ thấy...

Harry không biết nên nói gì. Thật lòng nó không nghĩ rằng Ginny vẫn còn sống, trong bất cứ tình huống nào.

Ron lại hỏi:

- Bồ biết gì không? Mình nghĩ là mình phải đi đến gặp thầy Lockhart, kể cho ông nghe những gì mà tụi mình biết, biết đâu ông sẽ thử tìm cách vô được Phòng chứa Bí mật? Mình có thể nói cho ông biết tụi mình nghĩ lối vào Phòng chứa Bí mật ở đâu, và nói cho ông biết quái vật bên trong chính là Tử Xà.

Bởi vì Harry cũng chẳng thể tự nghĩ ra điều gì khác hơn để làm, mà nó thì đang khao khát làm điều gì đó, nên nó đồng ý ngay với Ron.

Tất cả học sinh nhà Gryffindor đang ngồi chung quanh tụi nó đều hết sức buồn rầu đau đớn cho sự mất mát của nhà Weasley, cho nên không ai muốn ngăn cản Ron và Harry khi hai đứa đứng dậy, đi ngang qua căn phòng, chui qua lỗ chân dung Bà Béo để ra ngoài.

Trời đã sụp tối khi hai đứa đi xuống tới văn phòng thầy Lockhart. Nghe như bên trong đang bận rộn tụi bụi chuyện gì. Tụi nó có thể nghe tiếng lục đục, tiếng đồ đạc va chạm nhau, tiếng chân người vội vàng.

Harry gõ cửa, bên trong đột ngột im lặng. Rồi cánh cửa mở hé hé và lộ qua khe cửa hẹp tẹt ấy là đôi mắt của thầy Lockhart.

- À... cậu Potter và cậu Weasley...

Thầy mở cánh cửa rộng thêm một chút:

- Lúc này ta đang bận rộn lắm. Các trò có chuyện gì thì trình bày nhanh lên một chút.

Harry hỏi:

- Thưa thầy, chúng con đến thưa với thầy một số thông tin. Tụi con nghĩ chắc là những thông tin này có thể giúp thầy.

- Ờ... thôi... cũng được... Không đến nỗi kinh khủng lắm...

Tuy chỉ nhìn thấy có một nửa mặt của thầy Lockhart, nhưng tụi nhỏ cũng nhận ra là thầy có vẻ không thoải mái lắm. Dù vậy thầy cũng mở cửa ra cho Harry và Ron bước vào:

- Ta định... Ờ thôi... cũng được...

Văn phòng của thầy Lockhart hầu như đã bị lật trần trụi. Hai cái rương to tổ chẳng để mở banh nắp trên sàn. Những tấm áo chùng đủ màu: xanh ngọc bích, màu hoa tử đinh hương, màu bán dạ lam... được xếp vội vàng và chất đống vào trong một cái rương. Trong cái rương kia là sách vở chen chúc nằm ngổn ngang. Những tấm hình từng dùng để treo kín các bức tường, bây giờ đã được tháo xuống, xếp vào những cái hộp để trên bàn làm việc.

Harry hỏi:

Thầy Lockhart đưa tay gỡ nốt mấy tấm bích chương.

- Thưa thầy, thầy định đi đâu sao?

Thầy Lockhart đưa tay gỡ nốt tấm bích chương có chân dung bằng khổ người thật của ông ra khỏi cánh cửa, vừa cuộn tấm bích chương lại vừa nói:

- Ờ, thì... ờ, phải. Hiệu triệu khẩn cấp... không thể tránh được... Đành phải đi thôi...

Ron hỏi, giọng nhát gừng:

- Còn số phận em gái em thì sao, thưa thầy?

- À, về chuyện đó,... thật là không may...

Tránh né ánh mắt của hai đứa nhỏ, thầy Lockhart vừa nói vừa kéo ngăn tủ ra và bắt đầu vét hết đồ bên trong cho vô một cái bao:

- ... xui xẻo hết sức... không ai có thể đau lòng thương tiếc hơn ta...

Harry kêu lên:

- Thầy là giáo sư Nghệ thuật Phòng chống Hắc ám mà! Thầy không thể bỏ đi khi chung quanh đầy thế lực Hắc ám đang làm đen tối mọi thứ như vậy.

Vẫn tiếp tục thu dọn đồ đạc, vừa xếp những cái vớ lên đống áo choàng, thầy Lockhart vừa lẩm bẩm:

- Chà... ta phải nói rằng... hồi ta nhận lấy công việc này... đâu có thấy trong hợp đồng ghi là phải công tác mấy chuyện như vậy... ta đâu có ngờ...

- Vậy là thầy tính chạy trốn?

Harry hỏi lại, vẫn không thể tin được:

- Thầy đã làm được bao nhiêu kỳ tích ghi một sách vở mà rồi thầy lại...

Thầy Lockhart nói nhẹ nhàng:

- Sách nhiều khi gây ngộ nhận...

Harry hét lớn:

- Nhưng chính thầy viết ra chúng mà!

Đứng thẳng lên và nhìn Harry một cách nghiêm trang, thầy Lockhart nói:

- Con trai của ta ơi, hãy lý luận một cách tỉnh táo bình thường đi. Nếu người ta không tưởng là chính ta đã làm tất cả những gì ta ghi trong sách, thì sách của ta làm sao bán chạy được bằng một nửa như hiện nay. Ai mà thèm đọc chuyện về một lão phù thủy người xứ Armenie xấu xí, cho dù thực sự chính lão đã cứu được cả một làng thoát khỏi họa người sói. In hình lão trên bìa sách chỉ để làm cho người đọc chạy xa khỏi kệ sách mà thôi. Lão này thiếu khái niệm về y phục. Còn mục phù thủy đã trực xuất được Nữ thần báo tử Bandon lại sút môi. Ý ta định nói, mà thôi...

- Vậy là thầy đã cướp công của nhiều người làm thành tích của riêng mình?

Harry vẫn còn rất sửng sốt.

Thầy Lockhart bèn lắc đầu sốt ruột:

- Harry ơi là Harry! Đâu có đơn giản như vậy được! Cũng phải tốn nhiều công sức lắm chứ. Ta phải tìm ra tông tích những người đó, rồi hỏi họ đã làm như thế nào những chuyện mà họ đã làm. Rồi ta phải cho họ thưởng thức món Bùa Mê Ngải Lú của ta để họ quên hết những chuyện họ đã làm đi. Nếu ta chỉ còn có một điều đáng để tự hào thì đó chính là món Bùa Mê Ngải Lú của ta. Thành ra, Harry à, cũng phải làm khối việc ấy chứ. Đâu phải chỉ ký tên trên sách và đăng hình quảng cáo là xong, trò cũng biết đấy. Muốn có tên tuổi thì phải xả thân vào công việc chứ, phải cố gắng ăn xôi, trò ạ.

Thầy Lockhart đóng sập cái nắp rương và khóa lại. Ông lẩm bẩm:

- Để coi. Ta thấy cũng đâu vô đó cả rồi, mọi thứ đã thu dọn xong. À, còn quên một thứ!

Thầy rút cây đũa phép ra và quay về phía hai đứa nhỏ:

- Ta lấy làm tiếc ghé gớm, các cậu nhóc ạ, nhưng ta vẫn phải ếm Bùa Mê Ngải Lú lên tụi bây. Kéo tụi bây bỏ lê ba la um xùm lên khắp nơi, rồi ta lại chẳng bán được cuốn sách nào nữa.

Nhưng Harry cũng rút cây đũa phép của nó ra kịp thời. Thầy Lockhart chưa kịp giờ cây đũa phép của ông lên thì Harry đã rống lên câu thần chú:

- Expelliarmus! [(Có nghĩa là: Uùm ba la úm ba li tổng đi con chuột xạo!)]

Thầy Lockhart bị bắn văng ra sau, té ngã chống cằm lên cái rương. Cây đũa phép của thầy bay vèo lên không trung. Ron bèn chụp lấy và quăng luôn ra ngoài cửa sổ.

- Lẽ ra không nên để cho thầy Snape dạy tụi tôi cái trò đó.

Harry vừa tức giận nói vừa đá vô cái rương nằm trên sàn. Thầy Lockhart ngược nhìn lên thấy Harry đang chìa đầu cây đũa phép của nó ngay vào mặt mình thì cặp mắt, tái mét, nói yếu ớt:

- Các trò muốn... tôi làm gì? Tôi thực tình không biết Phòng chứa Bí mật ở đâu. Tôi quả thực không thể làm được gì cả.

Giận dữ chĩa cây đũa phép vào thầy Lockhart, Harry thúc thầy đứng lên, nó nói:

- May cho thầy là tụi con biết nó ở đâu. Và biết cả cái gì ở bên trong đó nữa kìa. Chúng ta cùng đi thôi.

Harry và Ron áp tải thầy Lockhart ra khỏi văn phòng, xuống cầu thang gần nhất, đi dọc hành lang tối om, về phía bức tường có vẽ cái thông điệp ma quái đang chiếu sáng, và đến buồng vệ sinh của con ma khóc nhè Myrtle.

Hai đứa nhỏ đẩy thầy Lockhart vô trước. Thấy thầy run rẩy mà Harry cũng khoái thầm.

Con ma khóc nhè Myrtle đang ngồi trên cái bồn nước ở cuối buồng. Ngó thấy Harry, con ma nói:

- Ôi, lại là tụi bây nữa. Lần này tụi bây muốn gì nữa đây?

Rồi ta nghe có tiếng ai đó đi vào nhà vệ sinh.

Harry nói:

- Chỉ muốn hỏi chị đã chết như thế nào?

Diện mạo của con ma khóc nhè Myrtle lập tức thay đổi. Trông nó phấn khởi như thể từ trước tới giờ chưa từng có người nào hỏi nó một câu tâng bốc đến như vậy. Myrtle bèn nói với niềm hứng thú đặc biệt:

- Ôôôôô! Thật là kinh hồn bạt vía. Chuyện xảy ra ngay tại đây nè. Ta đã chết ngay trên cái bồn cầu tiêu này nè. Ta còn nhớ rõ lắm nhé. Ta đã trốn vô đây vì bị Olive Hornby đem cặp mắt kiếng của ta ra mà chọc ghẹo miết. Ta khóa cửa buồng tắm lại, rồi ta ngồi đây mà khóc. Rồi ta nghe có tiếng ai đó đi vào nhà vệ sinh. Ai đó nói chuyện nghe tức cười lắm. Ta nghĩ chắc là họ nói bằng một thứ tiếng khác. Nhưng mà lúc đó thiệt sự ta cũng hoảng hồn, vì đó là tiếng nói của con trai. Vì vậy ta mở chốt cửa buồng tắm, tính bảo thằng nhãi ranh nào đó đi chỗ khác, hay qua bên nhà vệ sinh nam ấy. Thế rồi...

Myrtle vươn người lên, lên mặt ra vẻ cực kỳ quan trọng, gương mặt con ma sáng rỡ:

- Thế rồi... ta chết.

Harry hỏi lại:

- Chết như thế nào?

- Ai biết được!

Myrtle nói bằng giọng kín bưng:

- Ta chỉ nhớ là mình nhìn thấy một đôi mắt màu vàng, bụi, to. Toàn thân ta như bị túm chặt, và rồi ta trôi đi lơ lửng...

Con ma mơ màng nhìn Harry nói tiếp:

- Và rồi ta trở lại đây. Biết để chi không? Ta quyết định ám Olive Hornby cho bõ ghét. Oái, con nhỏ đó đã phải ăn năn hối hận xiết bao vì trót cười nhạo cặp kiếng của ta.

Harry vẫn thắc mắc:

- Chi nhìn thấy cặp mắt đỏ chính xác là ở chỗ nào?

Myrtle chỉ vu vơ về phía cái bồn rửa mặt đằng trước.

- Ở đâu đằng đó ấy.

Và rồi Harry nhìn thấy: một con rắn nhỏ xíu được khắc nguệch ngoạc ở một bên cái vòi mở nước bằng đồng.

Harry và Ron vội đi về phía đó xem xét. Thầy Lockhart vẫn cẩn thận đứng cách một khoảng có vẻ đủ an toàn, vẻ kinh hoàng lồ lộ trên nét mặt.

Cái bồn trông giống như bất cứ một bồn rửa mặt bình thường nào. Hai đứa nhỏ xem xét kỹ lưỡng từ ly từng tý, cả phía trong lẫn bên ngoài, cả những ống nước phía dưới cái chậu. Và rồi Harry nhìn thấy: một con rắn nhỏ xíu được khắc nguệch ngoạc ở một bên cái vòi mở nước bằng đồng.

Thấy Harry loay hoay vặn cái vòi nước, con ma khóc nhe Myrtle hớn hờ nói:

- Vòi nước đó hư từ hồi nào tới giờ rồi!

Ron bỗng nhắc:

- Harry, nói cái gì đi, cái gì bằng Xà Ngữ ấy.

Harry suy nghĩ lung lắm:

- Nhưng...

Những lần Harry vượt miệng nói ra được Xà Ngữ là những lần nó đối mặt với những con rắn thực sự. Bây giờ nhìn hình vẽ một con rắn nhỏ xíu, nó phải cố sức tưởng tượng cho con rắn ấy thực lên một chút. Cuối cùng, Harry nói:

- Mở ra!

Nó nhìn Ron. Ron chỉ lắc đầu:

- Bỏ vẫn nói tiếng Anh.

Harry ngó lại con rắn, thực lòng mong sao cho mình mờ mắt tin được đó là một con rắn thực, một con rắn sống. Harry thử lắc lư cái đầu, ánh nến lung linh liền tạo ảo giác như thể con rắn cũng nhúc nhích.

Harry nói lại:

- Mở ra!

Bỗng từ miệng nó thoát ra một tiếng rít lạ lùng, và lập tức từ cái vòi nước tuôn ra một ánh sáng trắng lóa rực rỡ và bắt đầu xoay tít. Một giây sau, cái chậu bắt đầu di chuyển. Thực ra,

cái chậu hạ xuống, để lộ ra ngay trước mặt mọi người một ống nước rất lớn, một ống nước đủ lớn để cho cả một người lớn chui vào được.

Harry nghe tiếng Ron thở phào phòng, nó ngược nhìn lên và quyết định điều phải làm. Nó nói:

- Mình sẽ đi xuống đó.

Không thể nào không đi, một khi đã tìm ra được lối vào Phòng chứa Bí mật, dù cho chỉ có một tí xiu hy vọng hết sức mong manh, hết sức mơ hồ và hết sức hoang đường, là Ginny có thể vẫn còn sống và chỉ đang bị giam cầm trong đó.

Ron nói:

- Mình cũng đi nữa.

Một thoáng ngập ngừng. Rồi thầy Lockhart cũng lên tiếng với nụ cười gượng mơ hồ:

- Ờ, có lẽ các trò cũng không cần đến tôi đâu nhỉ? Tôi sẽ chỉ...

Thầy đặt tay lên nắm đấm cửa toan chuồn ra ngoài, nhưng cả Harry và Ron đều chìa cây đũa phép về phía ông. Ron nói:

- Thầy xuống trước đi.

Mặt mày trắng bệch, lại bị nước mất đũa phép rồi, thầy Lockhart đành phải riu riu đi về phía cửa Phòng chứa Bí mật. Giọng thầy run rẩy:

- Các trò ơi, làm như vậy để mà được cái gì chứ?

Harry chọc đầu đũa phép vô lưng thầy Lockhart. Ông trượt chân ngay xuống ống nước, còn cố gắng nói thêm:

- Ta thực sự không tin...

Nhưng Ron đã đẩy nhẹ vào vai ông một cái, và ông tuột xuống ống nước mất tiêu. Harry lập tức làm theo. Nó tự thả mình xuống miệng ống nước, rồi buông tay.

Y như là nó bị hút xuống và cứ trôi tuột đi, tuột mãi xuống trong bóng tối vô tận. Nó nhận thấy ống nước rẽ thành nhiều nhánh chạy về mọi hướng, nhưng không có nhánh nào to như cái ống đang hút nó xuống. Oáng này cũng quanh cua, ngoằn ngoèo, đổ dốc đứng. Harry biết là mình đang lao xuống rất sâu phía dưới trường Hogwarts, sâu hơn cả những tầng hầm ngục. Phía sau nó là Ron cũng đang lao xuống, va đụng nhẹ mỗi khi qua những khúc quanh.

Tụi nó cứ tuột xuống trong ống nước hoài, đến nỗi Harry bắt đầu lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây. Cho đến khi chân nó chạm đất thì cái ống mới bớt nghiêng. Đầu ống hơi ngóc lên và Harry bị hất văng ra từ đó, té một cái ạch xuống một cái sàn ẩm ướt trong một địa đạo bằng đá tối om và đủ cao, rộng để đứng thẳng người.

Thầy Lockhart đã lồm cồm đứng dậy cách chỗ nó không xa, mình mẩy dính bột lem nhem, mặt mày trắng xác.

Harry đứng lên thì Ron cũng vừa được tống văng ra từ cái ống.

- Chắc là tụi mình ở sâu phía dưới trường hàng dặm ấy.

Tiếng nói của Harry vọng trong địa đạo.

Ron liếc nhìn những bức tường nhấp nháy u ám chung quanh, nhận xét:

- Không chừng ở bên dưới đáy hồ ấy.

Cả ba người bây giờ cùng hướng nhìn về bóng tối dày đặc phía trước.

Harry thì thầm ra lệnh cho cây đũa phép của nó:

- Lumos!

Đầu đũa lại hóa thành ngọn đèn, Harry bảo:

- Đi thôi!

Cả ba người cùng bước tới, tiếng chân họ dẫm trên nền ướt nghe bèm bẹp.

Địa đạo tối đến nỗi ba người chỉ có thể nhìn thấy được một khoảng ngắn phía trước mà thôi. Đã vậy ánh sáng đầu đũa phép của Harry lại soi cái bóng họ lên vách tường ẩm ướt, bóng nào bóng nấy chồn vờn theo sau họ hết sức kỳ quái.

Cả ba vẫn cẩn thận bước tới trước. Harry nói nhỏ:

- Nhớ nghe, hãy nghe động tĩnh gì thì phải nhắm ngay mắt lại.

Nhưng địa đạo yên lặng như ở dưới đáy mồ. Cái “động tĩnh” bất ngờ duy nhất mà họ nghe thấy là tiếng “rộp” vang to khi Ron ngẫu nhiên dẫm chân lên một cái gì đó, hóa ra là cái sọ khô của một con chuột.

Harry hạ thấp cây đũa phép xuống để quan sát nền địa đạo, nhận thấy có nhiều mẫu xương xẩu của các động vật nhỏ. Cố gắng không nghĩ tới số phận Ginny trong tay con quái vật, Harry mở đường đi nhanh tới trước, quẹo qua một khúc quanh của địa đạo.

Chợt Ron nín vai Harry, giọng khàn khàn:

- Harry, có cái gì ở đằng kia kìa.

Họ đứng sững lại nhìn. Harry chỉ có thể thấy đại khái một cái gì to lớn kinh khủng và ngoằn ngoèo, đang nằm vắt ngang qua địa đạo. Vật đó không hề nhúc nhích.

Harry thở hổn hển, liếc nhìn lại hai người cùng đi:

- Có lẽ nó ngủ rồi.

Bàn tay run lẩy bẩy của thầy Lockhart dè dặt lên hai mắt.

Harry quay lại nhìn con quái vật, tim nó đập mạnh đến phát đau.

Mắt nó nhúu lại đến mức gần nhắm khít nhưng vẫn còn hí hí để vẫn còn có thể nhìn được. Harry giơ cao cây đũa phép, từ từ, rất thận trọng, sẽ sàng nhích từng bước tới trước.

Aùnh sáng ở đầu đũa phép rơi lên lớp da con rắn khổng lồ, một con rắn màu xanh lục sặc sỡ và có vẻ cực độc, đang nằm cuộn trên nền địa đạo. Một lớp da rỗng không. Con rắn đã lột da thoát xác từ bộ da rắn này ắt là phải dài ít nhất bảy thước.

- Ôi!

Ron xuýt xoa yếu ớt.

Bỗng nhiên sau lưng hai đũa vang lên âm thanh của một chuyển động lạ lùng. Đầu gối của thầy Lockhart khuỵu xuống.

Ron chìa cây đũa phép vô ông, lạnh lùng bảo:

- Đứng dậy!

Thầy Lockhart gượng đứng lên. Rồi bất ngờ, ông nhào vô Ron, đâm ngã nó xuống đất. Harry phóng ngay tới, nhưng đã trễ mất rồi, thầy Lockhart đã đứng thẳng lên, hỗn hển thở, tay nắm lấy cây đũa phép của Ron, và nụ cười “quyến rũ năm năm liền” lại nở trên gương mặt của ông.

Ông nói:

- Cuộc phiêu lưu chấm dứt ở đây thôi, lũ nhóc à. Ta sẽ lấy một tý da rắn này về trường, nói với mọi người là ta không thể cứu cô bé học trò kịp thời, và hai đũa bây giờ đã mất trí một cách kỳ bí khi nhìn thấy thi thể tả tơi của con bé. Thôi nhé, hãy nói lời tạm biệt với trí nhớ của tụi bây đi.

Thầy Lockhart giơ cây đũa phép được hàn gắn bằng keo của Ron lên và đọc thần chú:

- Obliviate! [(Mê muội)]

Cây đũa phép nổ bùng bằng sức mạnh của một trái bom nhỏ. Harry giơ tay bưng đầu chạy ra xa, trượt té vô đồng da rắn rồi lại văng ra khỏi đó, nhào ra né những mảnh tường vỡ đổ ụp xuống người. Sức nổ làm trần địa đạo rung chuyển mạnh, làm cho vụn vữa rơi xuống lấp tá thành đồng tro. Khi mặt đất yên, Harry đứng lên, chăm chú nhìn qua đồng tường vỡ. Nó hết:

- Ron! Bờ có sao không hả Ron?

- Mình ở đây!

Giọng Ron vang lên sau đồng gạch đá như bị nghẹn lại:

- Mình không sao cả, nhưng... ông thầy của tụi mình... ổng bị tẩu hỏa nhập ma rồi, cây đũa phép của mình đã chơi ổng một vỏ!

Harry nghe có tiếng ạch đui và tiếng kêu lớn “ôi”. Nghe như thể Ron đá nhầm ống quyển của thầy Lockhart.

Giọng Ron lại vang lên, nghe tuyệt vọng:

- Bây giờ làm sao đây? Mình không thể đi qua đồng gạch đá này, mất cả đồng thời gian mới hòng dọn dẹp xong.

Harry ngược nhìn trần địa đạo. Trên đó đã xuất hiện những vết nứt khổng lồ. Nó chưa bao giờ thử dùng pháp thuật để tách ra những tảng đá to đùng như vậy, mà bây giờ cũng không phải lúc để thử làm một việc như vậy. Biết đâu địa đạo là hang động nằm sâu trong lòng đất?

Có một tiếng ục ục nữa và một tiếng kêu “ôi” nữa vang lên sau đồng đá.

Harry nghĩ là mình đang lãng phí thì giờ. Có thể Ginny đang thoi thóp trong Phòng chứa Bí mật nhiều tiếng đồng hồ rồi và đang chờ nó đến cứu. Nó biết rất rõ việc quan trọng nhất mà nó phải làm bây giờ là gì.

Nó gọi Ron:

- Bỏ chớ ở đó nha. Chờ ở đó với thầy Lockhart. Mình sẽ đi tiếp. Nếu một giờ nữa mình không quay trở lại...

Một khoảng lặng yên ngọt ngào. Rồi tiếng Ron vang lên, nghe như thể nó cố giữ cho giọng nói đừng run:

- Mình sẽ cố gắng dời đồng đá này... để... để khi quay về bồ có chỗ chui qua... Và... Harry này...

Harry cố gắng tiêm vào giọng nói của mình được chút tự tin nào hay chút nấy:

- Lát nữa gặp lại bồ nha!

Rồi nó một mình đi tiếp, băng qua đồng da rắn vĩ đại.

Trước mặt nó là một bức tường đá vững chắc có khắc hai con rắn khổng lồ xoắn vào nhau.

Chẳng mấy chốc nó không còn nghe vọng lại tiếng Ron hi vọng đá nữa. Địa đạo cứ quanh co khúc khuỷu, hết quẹo rồi đến quanh. Mọi dây thần kinh trên toàn thân Harry đều căng lên một cách khốn khổ. Harry chỉ cầu mong cho địa đạo kết thúc cho rồi, nhưng khi đi đến khúc cuối của địa đạo, bò qua khúc quanh cuối cùng, thì nó nhìn thấy còn hai hùnh gấp bội: trước mặt nó là một bức tường đá vững chắc có khắc hai con rắn khổng lồ xoắn vào nhau. Mắt của hai con rắn làm bằng những viên ngọc bích to cỡ sáng lấp lánh.

Harry tiến đến gần, cổ họng khô đắng. Chẳng cần phải ép mình nghĩ mấy con rắn bằng đá này là rắn thực, vì nội những con mắt rắn nhìn cũng hết sức sống động rồi.

Harry hiểu là mình phải làm gì. Nó tăng hăng, và mấy con mắt ngọc bích dường như nhấp nháy.

Bằng một giọng trầm trầm, run run, Harry rít:

- Mở ra!

Hai con rắn tức thì tách ra, bức tường nứt đôi, mở rộng. Hai nửa mảnh tường đá trượt nhẹ nhàng ra khỏi tầm mắt, và Harry, run rẩy hai chân, hít hơi, bước vào.